

MINNE FRA NORDLAND

For en kort tid siden leste jeg i bladet et stykke under overskrift: "Et minne fra Nordland." Da fikk ogsaa jeg lyst til aa skrive om et minne, en enestaaende oplevelse fra havet. Det foregikk paa en Finnmarkstur. Skjønt mange Herrens aar er gaatt siden den dag da dette hendte, staar det ennu saa levende for mig som om det var skett igaar.

Vaaren 1888 reiste vi til Finnmarken for aa drive fiske. I selskap med oss var der flere baate fra samme bygd, og i en av disse var min bror. Vi var 4 mann ombord i en middelsstor fembørning, som het "Heim."

Ankommet til Tromsø fikk vi den nedslaaende opplysning, at det var "svart" paa Finnmarksfeltet, og dette gjaldt baade lodde og fisk. Men vi seilet allikevel østover. — Ved Loppen møttes vi av et gledelig syn. Der fløt masser av død lodde paa sjøen, og nu visste vi med sikkerhet, at der blev loddefiske paa dette strøk. Saa seilet vi til Sandø, som ligger paa ytre side av Sørøya, hvor loddefisket slo godt til; jeg fikk saaledes min første Finnmarkslot paa denne turen.

Ved St. Hans tider, altsaa midt i sommerfiskesesongen blev to mann ombord paa "Heim" syk. De led av en sykdom som kaldtes for "Heimfarsotta" — det er hjemlengsel. En av dem het Peder og han undskyldte sig med at han maatte hjem og bygge et fjøs. Den annen het Henrik, men han hadde ingen undskyldning. Høvedsmannen het Hans og eiet "Heim," og jeg, den yngste av mannskapet, var av en helt annen mening enn de to. Hvad ialverden skulde vi gjøre hjemme saa tidlig paa sommeren? Nei, jeg vilde ikke reise hjem før alle de andre baate i vaart selskap sluttet fisket. Hans og jeg var nok litt "sjuk", men paa en helt annen maate.

En kveld tok disse to menn jollen og rodde tillands. De foregav, at de skulde gaa op paa Sandøihøien for aa "se paa veiret." Men faktum var at de gjemte sig bort, — de vilde streike og ikke reise paa sjøen mere. Imidlertid reiste alle vaare kameraters baate ut paa sjøen, mens jeg og Hans blev som arrestanter ombord paa "Heim." Men da fløt begeret over for Hans. Han sa mange ord, som jeg ikke vil nedskrive, og erklerte tilslut, at det blev vist ingen annen raad enn at vi maatte reise hjem med disse "sjuklingerne." Ut paa natten kom de tilbake. Saa gav Hans ordre til aa ta inn vaart tøj og reise. Stemningen var trykkende og Hans var askegraa i ansiktet av sinne. Nu begynte vinden aa blaase op, samtidig som taaken kom og la sig som et dekke over sjø og land. Om litt kom vaare kamerater tilbake fra havet og fortalte, at det var stormende veir derute. Det blaaste noksaa skarpt, saa vi maatte sette to klør og ta skarp bidevind for aa gaa klar en fjellpynt kaldt "Staa-le." Kommet forbi denne fikk vi rum vind, og saa bar det med strykende fart vestover. — Jeg husker det saa tydelig at jeg var urolig og nervøs, men visste ikke hvorfor. Det laa som en anelse over mig, at der kom til aa hende oss noget. Jeg sukket til Gud og bad en stille bøn til ham, at han ikke maatte forlate oss, men følge oss hjem. Uroen laa dog over mig og gjorde mig syk om hjertet. Jeg var jo aldrig redd paa sjøen. To klørs vind var ikke annet for oss enn en strykende heimfærdbør. Og taaken var gjennemsiktig, saa vi tydelig kunde se landet om bagbord, og farvannet var rent.

Fra Sørvar satte vi kurs for Fugeløund, en strekning paa 10 norske mil. Nu maatte kompasset brukes, og snart for-

svandt landet i taaken. Hans hadde kommandert en mann til aa staa i fremskotten paa utkikk, mens begge vi andre gikk og stod fremme foran seilet.

Vi hadde nu seilet en god stund, men saa hendte der noe. Mens "Heim" skjøt frem med en veldig fart, støtte den paa noe haardt og stod stille. Hans slapp seilet løs, og mens jeg holdt i "rokketraasa," krenget baaten sterkt over til bagbord. Mens jeg staar paa lasten i bakrummet faar jeg se noe stort og graatt under baaten. Derpaa kjendtes det som et støt over akterskotten, mens baaten rettet sig op og kom sig løs. Som et lyn kom den tanke for mig, at nu har vi seilet paa et undervannskjer. Da skrek Hans:

— Hvad i Jesu navn er det som har overgaaet oss nu!

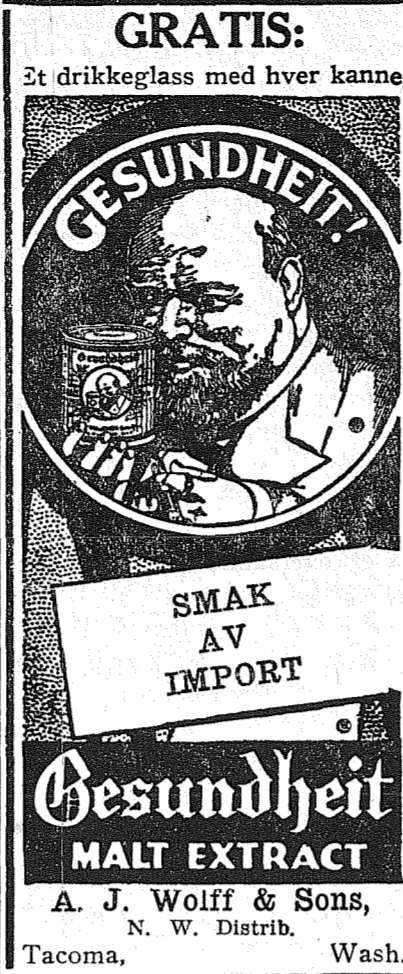
Saa kommer Peder krabbende bakover fra fremskotten og sier:

— Aa det er ikke saa farligt. Vi har bare seilet over en sovende hval!

Og saa forteller han, at han saa en uhyre stor hval stikke hodet op rett foran baaten, at vi saa støtte paa den og gikk over dens rygg. I det vi stod og funderte paa dette kom hvalen op paa styrbords side kun noen faa aarelengder fra oss. Vi trodde den var skadet og vilde hevne sig paa oss, hvorfor vi straks fik seilet op, skrek og gjorde al den larm vi kunde for aa skremme den, og den forsvandt da ogsaa og vi saa den ikke mere.

Men ak, vi svevet snart i en annen fare, idet vannet fossed inn og stod allerede langt op i baaten. Hans og de andre løp hen i fremskotten, rev op kjettingen, dreggetaug og krabbelinen for aa undersøke hvorfor vannet strømmet inn. Ja, skaden var ikke liten; de to nederste kjølbord, et paa hver side, hadde faatt en revne hver paa 8 fots lengde. Stevnen var endel løsnet fra kjølen, og aapningen var saa stor, at man kunde stikke haanden igjennem. Fire baatbord, to paa hver side av stevnen, var delvis løsnet, og der kunde haanden stikkes helt igjennem. — Flere innvednagler var sprunget, og fire av dem forsvundet. Gjennem alle disse aapninger strømmet vannet inn. For mig som stod ved pumpen og med angst saa at vandet hurtig steg, var det innlysende, at det ikke vilde ta lang tid før baaten kom til aa synke. Mange tanker steg frem for mig. Tanken paa far og mor derhjemme, og ikke minst paa min bror som blev igjen paa Sandø. Der listet sig noen taarer nedover kindet. Vi hadde en bitte liten jolle, som i stille veir og paa havnen kunde bære fire mann, men hvad vilde den forslaa i det oprørte hav, om vi skulde bli nødt til aa forlate baaten. — Imidlertid saa holdt disse tre mann paa aa stoppe til de gapende aapninger. De skar istykker sekke, oljeklær, rakkede op taug og gjorde til stry osv. Og det lykkedes over forventning. Langt om lenge la jeg merke til at vannet ikke steg mere, men tvertimot begynte aa synke. Og paa samme tid stilnet vinden ogsaa litt etter litt, vendte sig mere østlig og drev taaken tilhavs. Nu fikk vi se land og befandt oss aa være 4 a 5 norske mil tilhavs, rett ut for Loppen.

GRATIS:
Et drikkeglass med hver kanne

Efter aa ha faat baaten lens for vann, satte vi seil, men baaten blev meget læk naar den bevæget sig i sjøen, og en mann maatte staa ved pumpen og ikke slippe den før vi laa paa havnen i Tromsø.

Naar jeg har fortalt denne historie for folk, saa har de forundret sig over at ikke hvalen slo med sin hale, naar den fikk et saa kraftig støt fra oss. — Tenk om den hadde slaatt! Jeg bare gyser ved tanken derpaa. Noen har trodd, at det kanskje var i hvalens parringstid, og at den derfor holdt sig saa rolig. Men en ting tror jeg, og det er at en sterk, usynlig haand har fulgt mig flere gange siden minneverdige dag og verget mig mot farer baade paa sjø og paa land.
C. O. Medby.

Ed Sproules Butter Store
Smør, Ost og Delikatessevarer.
1146 Pacific Avenue

Tacoma Buttermilk Co.
MELK OG SMØR
Specialitet:
Kjernemelk og Cottage Cheese
A. E. PETERSON, Prop.
2140 So. Jefferson — Main 1601

GEO. J. WEILER
Skredder
Reparation av herreklaer og Damekaaper
1220 So. K St. — Main 5638

NORDMÆND I AMERIKA
som ønsker at følge begivenheterne i Gamlelandet bør abonnere paa
"UKENS NYTT"
(Aftenpostens Landsutgave)
som utkommer i Oslo 3 gange ukentlig og bringer alt nyt av interesse
Koster forsendt til Amerika
Kr. 10 for ½ aar
Kr. 20 for 1 aar
Ukens Nytt Ekspedition
Akersgaten 51, Oslo, Norge

The Western Viking
Is printed by
PUGET SOUND PUBLISHING CO.
1125 Tacoma Ave
Tacoma's only Scandinavian and strictly union printers.

Incident Not Culled From Recent Sex Novel

"Please, now, honey, just one more."
"No."
"Why not? Don't hold off just to be mean."
"No."
"It means so much to me, dearest. Please, now, just one more, and then I'll promise—"
"No."
"Most girls would be flattered to death to have me urging them like this—know that?"
Still she shakes her head.
"Don't you want me to even like you any more?"
"Ye-es."
"Well, then, you might be a little more agreeable about such a small matter, dear."
"No."
"Come on, now, be a good sport, dear. Just shut your eyes and—"
"No."
"Open those red lips just a tiny bit—"
"No."
Silly, isn't it? But after all, he was only trying to get that last spoonful of cereal inside his little daughter.—Wallace's Farmer.

United States Leads in Production of Fur

Although America buys furs from all over the world, this country still leads any other in total production of finished fur products, according to an article in Liberty by Lucile Leech. "More than 55 countries contribute pelts to the American woman's coat," she says, "but the United States still produces twice the value of furs harvested in Russia and nearly five times as many as Canada—the two nearest competitors."
"The influence of the war," the writer continues, "is clearly distinguishable in the statistics of the dressed-fur and fur-goods industries, which show increases in the value of output since 1914 of 800 per cent and 600 per cent, respectively. Without substitution and the improvement of dyes and chemical tanning methods, such gains would have been impossible."

Washington's Billfold

Curtis Van Meter of Wooster, Ohio, has a billfold which was once the property of General Washington. It is made of brown leather, and has two sections, each one containing a pocket. On the outside the name G. Washington is imprinted in the leather, and below it are the imprints of several Continental coins. Mr. Van Meter's great-grandfather was a dispatch bearer to Washington. It was while he was in this service that the general presented him with this personal memento.

Calf Liked Glycerin

About two gallons of glycerin, intended for use as an anti-freeze radiator mixture, was left in a Caldwell (Mo.) barn overnight, as a test to see whether or not it would really resist freezing. The bucket of glycerin was spied by a young calf, which drank it all. The calf is reported to have passed a very uncomfortable night, but with no immediate danger of freezing.

Hawk Avenged Itself

A badly lacerated hand is the reward of William Knipes of Clarendon Springs, Vt., for his futile attempt to rescue a wild pheasant from a goshawk. Discovering the hawk struggling with a five-pound pheasant he shot the former too late to save the latter. When he tried to pick up the hawk, supposing it dead, it sank its talons into his hand, ripping it from wrist to finger tips.

Ancient Family Home

The Barnes homestead at Hillsboro, N. H., built in 1778, is now occupied by the great-grandson of the original owner, having been the home of five generations of the Barnes family. The tall clock at the head of the stairs was made in Newton in 1754 and occupies the position in which it was placed, never having had to be repaired. It still keeps accurate time.

BESTE BRILLEGLAS
fra \$1.00 til \$5.00
(Hvorfor betale mere?)
Du maa bli fornøjet, hvis ikke bytter vi glassene
E. S. GUDMUNDSON
727 St. Helens Ave., Tacoma, Wn.
NYHETER AV INTERESSE for det norske publikum burde De altid meddele "Western Viking." — Send et brevkort, adressert til 1125 Tacoma Ave., Tacoma, Wash., eller benyt telefonerne: Main 2520 eller Broadway 3435.

FOR THE PICNIC LUNCH
Delicious things of our own cooking and making for the auto trip or beach lunch; Cold Meats of all kinds, Salads, Baked Beans, Cheese, etc.
Fried Spring Chicken Dinner50c
Frazier's Special Steak, any time.....50c
Medosweet Ice Cream served at fountain and with meals.
FRAZIER'S CAFE
Formerly North End Delicatessen
3813 North 26th Street Phone Proctor 107

ABONNER PAA "WESTERN VIKING" FOR EN SLEKTNING ELLER VENN I NORGE
Her er et lite utdrag fra et Norges-brev vi mottok for et par dage siden: "Hr. Redaktør: — Mit kompliment for Deres utmerkede norske avis, det er den kostlige og hjemlige tone over "W. V." som gjør at den er mere menneskelig enn aviser flest. Jeg har lest en mengde forskjellige aviser her i hjemlandet, men ikke en har den hyggelige tone over stoffet som "W. V." Det er sikkert mange nordmenn som leser Deres blad — enda flere ville abonnere paa den om der blev spandert litt reklame paa den, saa den kunne bli mere kjent her hjemme. Prisen er jo kun 2 dollar fritt tilsendt til Norge, d. v. s. billigere enn de norske lokalaviser."
(Sign. Leif Hansen, Bratli, Riddervold, Halden.)
Western Viking koster til Norge kun \$2.00 pr. aar. Ønsker du det sendt til en slektning eller ven i Norge, behøver du kun aa fylle ut vedstaaende blanket, og sende den inn til oss med kontingenten vedlagt.
For vedlagte \$2.00 ønskes "Western Viking" sendt til følgende adresse i Norge for et aar:
NAVN:
ADRESSE:
(Deres navn)
(Adresse)
KJØP HOS DEM SOM AVERTERER HOS OSS

